

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

П'ЯТА СЕКЦІЯ

СПРАВА «ГВОЗДЕЦЬКИЙ ПРОТИ УКРАЇНИ»

(Заява № 28070/04)

РІШЕННЯ

СТРАСБУРГ

15 жовтня 2009 року

Текст рішення може підлягати редакційним правкам.

У справі «Гвоздецький проти України»

Європейський суд з прав людини (п'ята секція), засідаючи палатою, до складу якої увійшли:

Пеер Лоренцен (Peer Lorenzen), *Голова*,
Карел Юнгвірт (Karel Jungwiert),
Рената Ягер (Renate Jager),
Райт Маруст (Rait Maruste),
Марк Віллігер (Mark Villiger),
Здравка Калайджиєва (Zdravka Kalaydjieva), *судді*,
Михайло Буроменський (Mykhaylo Buromenskiy), *суддя ad hoc*,
та Клаудія Вестердік (Claudia Westerdiek), *Секретар секції*,
після обговорення за зачиненими дверима 22 вересня 2009 року,
виносить таке рішення, що було прийняте в той день:

ПРОЦЕДУРА

1. Справа порушена за заявою (№ 28070/04), поданою проти України до Суду відповідно до статті 34 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод (далі — Конвенція) громадянином України п. Олександром Івановичем Гвоздецьким (далі — заявник) 3 липня 2004 року.

2. Уряд України (далі — Уряд) був представлений його Уповноваженим — п. Ю. Зайцевим.

3. 22 жовтня 2008 року Голова п'ятої секції вирішив направити цю заяву Уряду. Відповідно до положень пункту 3 статті 29 Конвенції він також вирішив розглядати питання щодо прийнятності та суті заяви одночасно.

ЩОДО ФАКТІВ

I. ОБСТАВИНИ СПРАВИ

4. Заявник народився у 1954 році та проживає у місті Старокостянтинові, Україна.

5. Заявник — колишній військовий службовець. У листопаді 1999 року його було звільнено в запас.

6. 21 квітня 2000 року Старокостянтинівський суд зобов'язав військову частину А-2502 сплатити заявнику 1151 грн 24 коп.¹ відшкодування витрат за придбання форменого одягу.

7. 5 травня 2000 року Старокостянтинівська державна виконавча служба відкрила виконавче провадження.

8. У грудні 2003 року виконавча служба сповістила заявника про те, що військова частина не має можливості виконати рішення від 21 квітня 2000 року через відсутність необхідних коштів.

9. Рішення залишається невиконаним.

II. ВІДПОВІДНЕ НАЦІОНАЛЬНЕ ЗАКОНОДАВСТВО

10. Відповідне національне законодавство викладене в рішенні «Ромашов проти України» (*Romashov v. Ukraine*), № 67534/01, пп. 16–18, рішення від 27 липня 2004 року.

ЩОДО ПРАВА

I. СТВЕРДЖУВАНЕ ПОРУШЕННЯ СТАТТІ 1 ПЕРШОГО ПРОТОКОЛУ ДО КОНВЕНЦІЇ ТА СТАТТІ 13 КОНВЕНЦІЇ

11. Заявник скаржився на невиконання рішення, винесеного на його користь, та на відсутність ефективних засобів юридичного захисту. Він посилався на статтю 1 Першого протоколу та статтю 13 Конвенції, в яких передбачено наступне:

Стаття 1 Першого протоколу

«Кожна фізична або юридична особа має право мирно володіти своїм майном. Ніхто не може бути позбавлений своєї власності інакше як в інтересах суспільства і на умовах, передбачених законом і загальними принципами міжнародного права.

Проте попередні положення жодним чином не обмежують право держави вводити в дію такі закони, які вона вважає за необхідне, щоб здійснювати контроль за користуванням майном відповідно до загальних інтересів...»

Стаття 13

«Кожен, чий права та свободи, визнані в цій Конвенції, було порушено, має право на ефективний засіб юридичного захисту в національному органі, навіть якщо таке порушення було вчинене особами, які здійснювали свої офіційні повноваження».

А. Щодо прийнятності

12. Уряд стверджував, що скарга заявника за статтею 1 Першого протоколу має бути визнана неприйнятною, оскільки скарга на невиконання рішення суду за пунктом 1 статті 6 Конвенції не заявлялась і, відповідно, Судом не було встановлено порушення пункту 1 статті 6. Також Уряд стверджував, що стаття 13 Конвенції є невідповідною щодо питання, визначеного статтею 1 Першого протоколу.

13. Заявник не погодився з цим твердженням.

14. Суд посилається на свою практику, відповідно до якої невиконання рішення суду, винесеного на користь заявника, становить втручання у право на мирне володіння майном, як це впливає з першого речення статті 1 Першого протоколу (див., серед іншого, рішення «*Бурдов проти Росії*» (*Burdov v. Russia*), № 59498/00, п. 40, ЄСПЛ 2002-III, та рішення «*Ясіуніен проти Литви*» (*Jasiuniene v. Lithuania*), № 41510/98, п. 45, рішення від 6 березня 2003 року). Тому Суд відхиляє заперечення Уряду.

15. Суд зазначає, що скарги заявника не є очевидно необґрунтованими у сенсі пункту 3 статті 35 Конвенції. Суд також зазначає, що вони не є неприйнятними з будь-яких інших підстав. Отже, вони мають бути визнані прийнятними.

В. Щодо суті

16. Уряд не надав зауважень по суті справи.

17. Заявник стверджував, що рішення не виконано.

18. Суд зазначає, що рішення, винесене на користь заявника, залишається невиконаним більше ніж вісім років та три місяці.

19. Суд повторює, що вже встановлював порушення статті 1 Першого протоколу до Конвенції та статті 13 Конвенції в подібних до цієї справі (див., наприклад, «*Бондар та інші проти України*» (*Bondar and Others v. Ukraine*), № 12380/05, п. 13, рішення від 19 лютого 2009 року, та «*Лозинський та інші проти України*» (*Lozynskyy and Others v. Ukraine*), № 28562/02, пп. 25 та 28, рішення від 6 вересня 2007 року).

20. Розглянувши всі наявні матеріали, Суд вважає, що Уряд не навів жодного факту чи аргументу, здатних переконати його дійти іншого висновку у цій справі. Отже, Суд визнає, що мало місце порушення статті 1 Першого протоколу до Конвенції та статті 13 Конвенції.

II. СТВЕРДЖУВАНЕ ПОРУШЕННЯ СТАТТІ 17 КОНВЕНЦІЇ

21. Зрештою, заявник скаржився за статтею 17 Конвенції, посилаючись на вищевказані факти.

22. Дослідивши зауваження заявника, виходячи із сукупності наявних матеріалів, Суд не встановив в тій мірі, в якій він є повноважним вивчати заявлені скарги, жодних ознак порушення прав і свобод, гарантованих Конвенцією. Таким чином, відповідно до пунктів 3 та 4 статті 35 Конвенції ця частина заяви має бути визнана неприйнятною як очевидно необґрунтована.

III. ЩОДО ЗАСТОСУВАННЯ СТАТТІ 41 КОНВЕНЦІЇ

23. Стаття 41 Конвенції передбачає:

«Якщо Суд визнає факт порушення Конвенції або протоколів до неї і якщо внутрішнє право відповідної Високої Договірної Сторони передбачає лише часткове відшкодування, Суд, у разі необхідності, надає потерпілій стороні справедливу сатисфакцію».

24. Заявник не вимагав сплати справедливої сатисфакції. Відповідно Суд вважає, що немає необхідності присуджувати йому будь-яку суму з цього приводу. Однак Суд зазначає, що є беззаперечним той факт, що держава все ще має невиконані зобов'язання щодо виконання зазначеного рішення суду. Отже, заявник має право отримати основну суму боргу, присуджену йому в ході національного провадження.

ЗА ЦИХ ПІДСТАВ СУД ОДНОГОЛОСНО

1. *Оголошує* скарги щодо невиконання рішення суду та відсутності ефективних засобів юридичного захисту — прийнятними, а скаргу за статтею 17 — неприйнятною.

2. *Постановляє*, що мало місце порушення статті 1 Першого протоколу до Конвенції.

3. *Постановляє*, що мало місце порушення статті 13 Конвенції.

Вчинено англійською мовою і повідомлено у письмовій формі 15 жовтня 2009 року згідно з пунктами 2 та 3 правила 77 Регламенту Суду.

К. ВЕСТЕРДІК

П. ЛОРЕНЦЕН

Секретар секції

Голова секції